

gospodarske, obrtniške in národne.

Izhajajo vsak petek ter stanejo v tiskarni prejemanje za celo leto 3 gld. 50 kr., za pol leta 1 gld. 75 kr. in za četrt leta 90 kr., — po pošti prejemanje pa za celo leto 4 gld., za pol leta 2 gld. in za četrt leta 1 gld. — Za prinašanje na dom v Ljubljani se plača na leto 40 kr. Naročnino prejema upravništvo v Blasnikovi tiskarni. — Oglase (inserte) vzprejmlje upravništvo, in se plača za vsako vrsto za enkrat 8 kr., za dvakrat 12 kr., za trikrat 15 kr. — Dopisi naj se pošiljajo uredništvu „Novic“.

V Ljubljani 9. decembra 1898.

Politiški oddelek.

Preganjanje slovenske zastave.

Slovenskemu narodu se je zgodilo nečuvveno razžaljenje. Naša trobojnica je bila v Gorici na dan cesarjevega jubileja preganjana po policiji in se je morala odstraniti povsod, koder je bila razobešena.

Policija goriška ni ta dan imela drugega posla, kakor da je letala od jedne slovenske hiše do druge in odstranjala slovenske zastave.

In prav nič je ni motilo, da so dotični Slovenci ob jednem odstranjali tudi cesarske zastave. Sploh se je videlo, da so imeli policaji že prej določen nalog v tem pogledu. Razpostavljeni so bili po vsem mestu in čakali kdaj se kje kaka slovenska zastava prikaže.

Največje ogorčenje radi slovenske trobojnice je bilo v šolskem domu. Tudi je bila zbrana vsa mladina, okoli 500 otrok, z učiteljskim osebjem in mnogim drugim občinstvom. Ko se je pričelo cerkveno opravilo posvečevanja, so razobesili tudi slovensko zastavo. Takoj je bil redar v hiši. Obljubilo se mu je, da se slovenska zastava koj odstrani, ko bo cerkveno opravilo končano. A policija s tem ni bila zadovoljna. Prišlo je 6 redarjev z jednim oficijalom kakor da je v „Šolskem domu“ revolucija. Nastop redarjev je občinstvo silno razburil, otroke prestrašil, da so vsi vprek jokali, jedna učiteljica pa je padla v nezavest.

Vsled nastopa policije se je slavnost pretrgala in se je odstranila tudi slovenska zastava, zajedno ž njo tudi cesarska.

To postopanje je brez primere. Naša slovenska trobojnica je prvoveljavno priznana že od l. 1848, ta trobojnica je zastava vojvodine Kranjske njene barve se nahajajo v grbu grofovine goriške, vsa slovenska društva tudi na Goriškem jo imajo potrjeno v svojih pravilih in

ta slovenska zastava se na Goriškem oblastveno prepoveduje!

Slovenski poslanci bodo radi tega interpelirali vlado in pričakujemo, da najdejo kropke besede, kajti slovenska trobojnica je našemu narodu tako pri srcu, kakor nobena zastava, ona je naša narodna svetinja, za katero gremo v ogenj, gremo na boj proti vsakomur, ki jo je žalil. Kdor žali to zastavo, žali do krvi ves slovenski narod.

Popolnoma pritrjamo „Soči“, ki piše o tej priliki.

Slovenska trobojnica vihra ob vsaki svečani priliki po vsej Sloveniji. Še zadnje čase smo jo videli ponosno plapolati po Trstu in okolici, celo v Pulju, v Celovcu, Mariboru in Celju, nikjer je niso žalili drugače zagrizeni naši nasprotniki.

Tudi v Gorici so jo Slovenci razobešali. Društva so jo rabila ob vsaki priliki. „Podporno društvo“ je spremljalo ž njo vse svoje umrle ude k večnemu počitku. V prejšnjih časih niti goriški Lahcni niso kazali sovraštva do te zastave.

Toda zadnja leta je prišlo drugače. Za gospodstva znane klike je pričelo preganjanje Slovencev na vsej črti — torej tudi slovenske trobojnice. Vemo, da sta goriški župan Venuti in drž. poslanec Lenasi vplivala pri glavarstvu, da se je to izposlovalo od namestništva nalog; odstraniti trobojnico povsod, kjer bi bila v Gorici razobešena, čes: ta zastava ima barve tuje države, ergo je ž njo združeno izzivanje druge narodnosti itd.

Tako torej: barve goriškega grba, barve sosednje vojvodine Kranjske so — barve tuje države?! — Mi vemo sicer, da te barve imajo tudi Črnagora, Srbija, Bolgarija, Rusija, (kupčijska), Francija, Nizozemsko, Meklenburško, pa tudi Meksiko, Tripolis, Havaj, Tahiti in še druge, ali kaj je nam mari ta slnčajnost?! To so tudi naše barve, trobojnica je zastava slovenskega naroda, ki je pripoznana in odobrena, — in zategadel zahtevamo, da jo avstrijska država varuje z vso svojo avtoriteto in močjo pred vsakoršnim žaljenjem naših nasprotnikov. Državne oblasti so zatorej dolžne, varovati slovensko

trobojnico z isto močjo, s kakoršno varujejo čast in ogled črnorumene zastave! Slovenski narod to tudi zahteva!

Ali čuj, narod slovenski, kaj se godi v Gorici s Tvojo krasno trobojnico! Tu v glavnem mestu dežele goriške smatra tudi c. kr. politiška oblast slovensko trobojnico za izzivanje Lahov, zato da jo je treba tudi s silo odstraniti, ako jo Slovenci razobesimo!

Mi Slovenci najodločneje protestujemo proti takemu tolmačenju politiške oblasti, katero smatramo za najhujše razžaljenje, katero nam je mogoče doživeti v tej državi. Zategadel zahtevamo, da višje oblasti storijo svojo dolžnost in dajo žaljenemu narodu popolno zadoščenje. Ni zadosti, da se odlok namestništva razveljavi in da dobé nekaterniki le dolg nos, marveč zahtevamo, da se žalilci eksemplariški kaznujejo. Ako se to ne zgodi, bo slovenski narod vedel, česa mu je pričakovati v tej državi, bo vedel, uravnati svoje stališče nasproti vladi in politiškim oblastvenikom.

Cesarjeva vladarska pedesetletnica.

Na presijajen način slavili so avstrijski narodi redki dan petdesetletnega vladanja cesarja Franca Jožefa I. V vseh krajih, v velikih mestih kakor v skromnih kmetijskih vaseh, so bile v predvečer razsvetljave, na dan 2. decembra pa slavnostne sv. maše in primerne šolske in druge slovesnosti.

Presvetli vladar je dobil v tej priliki najginljivejše dokaze ljubezni, zvestobe in udanosti vseh njegovih narodov. Na dan 2. decembra se je zopet na sijajen način vsem svetu jasno in vidno pokazalo, da združuje oseba cesarjeva tudi največja nasprotja.

Povodom svojega jubileja je cesar podelil raznim zaslužnim možem odlikovanja. Vseh odlikovanj je razdelil 4404, izmed katerih naj omenimo le tiste, ki zanimajo nas Slovence. Dobili so:

Kranjski deželni glavar Oton Detela plemstvo, dr. Jos. Račič, finančni prekurator v Ljubljani, viteški križ Leopoldovega reda. Red železne krone III. vrste so dobili: Leon grof Auersperg, Ludovik baron Berg, Josip Gerdešič, predsednik okrožnega sodišča v Novem mestu, Jos. Luckmann, predsednik kranjske branilnice v Ljubljani, Karol Luckmann, vodja kranjske industrijske družbe na Jesenicah, Ivan Murnik, ces. svetnik, dr. Fr. Papež, odvetnik, dr. pl. Rülting, dež. vlade svetnik, dr. Ad. Schaffer, deželni odbornik, Andrej Zamejic, stolni kanonik, vsi v Ljubljani, dr. Andrej Ferjančič, podpredsednik državne zbornice. Franc Jožefov red so dobili: Dr. Emil Bock, primarij v ljubljanski bolnici, Andrej Gassner, veletržec v Trziču, Lovro Gantar, dekan na Vrhniki, Fran vitez Langer, veleposestnik v Bršlinu, Anton Lenarčič, finančni svetnik v Ljubljani, Karol Mally, trgovec v Trziču, Anton Mežnarec, dekan v Kranji, Janez Novak, dekan v Radovljici, Janez Oblak, kanonik dekan v Kamniku, dr. Ign. Pavlič, okr. nadzdravnik v Litiji, Vaso Petričič, trgovec v Ljubljani, dr. Anton Pfefferer,

odvetnik v Ljubljani, Franc Povše, vodja in poslanec v Ljubljani, Alojzij Praschniker, posestnik v Mekinjah, Ivan Rozman, kanonik, župnik pri sv. Jakobu v Ljubljani, Anton Samuda, fin. svetnik v Ljubljani, baron Schönberger, okr. glavar v Krškem, dr. J. Sieber, finančni svetnik v Ljubljani, dr. Edvard Šlajmer, primarij v ljubljanski bolnici. Ivan Šubic, ravnatelj strokovnih šol v Ljubljani, Luka Svetec, notar v Litiji, Ivan Svitil, stavbeni svetnik v Ljubljani, Ivan Vončina, magistratni ravnatelj v Ljubljani. Elizabetni red I. reda: Olga baronica Heinova v Ljubljani; II. reda: Josefina Hotschevar v Krškem. Naslov šolskega svetnika: dr. Francišek Detela, gimnazijski vodja v Novem mestu, in dr. Rud. Junovicz vodja na ljubljanski realki. Naslov cesarskega svetnika: Adolf Pavser v Novem mestu, Ivan Franke, profesor na realki v Ljubljani. Zlati zaslužni križec s krono; Neža baronica Call, predstojnica kaznilnice v Begunjah, Ivan Dolinar, župnik na Raki, Adolf Galle, župan v Zgornji Šiški, Gabrijel Jelovšek, župan na Vrhniki, Ivan Juvan, župnik v Spodnji Idriji, Jožef Kerčon, župnik v Predosljih, dr. Ivan Kopřiva, mestni fizik v Ljubljani, Krizant Landstätter, trgovec v Domžalah, Al. Loy, župan v Kočevju, M. Katarina Majhnič, prednica uršulinskega samostana v Škofji Loki, Martin Malenšek, župnik pri sv. Petru v Ljubljani, Josip Mazi, višji oficial pri južni železnici v Ljubljani, Ivan Mathian st., trgovec v Ljubljani, Primož Pakiž, deželni poslanec v Sodražici, Anton Peterlin, župnik v Šmihelu pri Novem Mestu, Franc Podgoršek, policijski komisar v Ljubljani, Alojzij Pogačnik, župan v Cerknici, Aleksander Roblek, župan v Radovljici, Franc Saje, davčni nadzornik v Ljubljani, Otomar Sever, župan v Kostanjevici, Adolf pl. Socher, nadinžener v Ljubljani, Matija Treven, trgovec v Ljubljani, F. Vičič, župan v Postojini, Anton Walland, vodja pomožnih uradov v Ljubljani, Fr. Witschel, deželni nadinžener v Ljubljani, Emil Ziakowski, profesor na ljubljanski realki, Simon Žužek, župnik v Vodica. Zlati zaslužni križec: Albin Achtschin, trgovec v Ljubljani, Franc Budinek, župan v Kranjski Gori, Leopold Gangl, posestnik v Metliki, Edv. Globočnik, okr. zdravnik v Cerkljah, Anton Hauff, poštar v Kočevji, Ivan Jeretin, posestnik v Litiji, Lorenc Kavčič, posestnik v Medvodah, Franc Koderman, kanclijski vodja II. vrste v Novem Mestu, Andrej Lackner, posestnik v Črnomlju, Mih. Morscher, župan v Zagorju, Fr. Penča, posestnik v Mokronogu, Ivan Robida, mestni oficial v Ljubljani, Rudolf Rotter, davkar v Kamniku, Ivan Sicherl, župan v Dolenjem Logatcu, Franc Schantel, trgovec v Ljubljani, Alojzij Schrey, poštar na Jesenicah, Ivan Thuma, nadučitelj v Postojini, Tom. Wirgler, okr. zdravnik v Krškem. Srebrni križec s krono Matija Baruzzi, uradnik družbe v Belipeči, Ambrož Buchberger, telegr. uradnik v Št. Petru na Krasu, Ant. Burger, župan v Smedniku, Lorenc Čamernik, delovodja v tobačni tovarni v Ljubljani, Jernej Gnidovec, župan v Ajdovcu, Adolf Gustin, vodja gasilcev v Novem Mestu, Florijan Juran, poštni konduktor v Ljubljani, Franc Kon-